V 54

AZ ENYINGI SZŐLŐHEGYEN

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

„Vers a lélek virága!
Szavát csak az érti, ki lelkét kitárja!"

VAS SÁNDOR VERSEI

1999

AZ ENYINGI SZŐLŐHEGYEN

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Könyvtárnak ajándékul
szeretettel:
Vas Sándor

VAS SÁNDOR VERSEI

1999

Az enyingi szőlőhegyen
Vas Sándor versei

Támogatók:

Ágota László,
Bodó Imre,
Bozzai Gyula,
Erdélyi József,
Fülöp Kálmán,
Gál Balázs,
Gyuricza Pál,
Hajdú Zoltán,
Juhász Gyula,
Márk István,
Méreg János,
Dr. Óvári László,
Stegman Vilmos,
Sziládi Béla,
Szörfiné Tóth Ágnes.

Enying, 1999.

VÁROSI KÖNYVTÁR TULAJDONA
56743
ENYING

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Nyolcvanévesen, remegő kézzel, de józan ésszel írom e sorokat. Nyolcvan év történetét. Nehéz feladat. Már egyszer leírtam! Százhúsz oldalon! És most ezt kellene két oldalra leírnom! Megpróbálom!

1919. IX. 21-én születtem. Gyermekkorom igaz szeretetben, szerető családban éltem végig. Nagyszüleim, Édesapám, Édesanyám, két nővérem és én, a legkisebb, mindenki kedvence. A mi házunkban sohasem volt veszekedés!

Éltük a parasztcsaládok szokásos életét. Nekem iskola, majd ahogy nőttem, az erőmhöz mért munka. És este a sok könyv! Kittenberg, Széchenyi, Jókai, Mikszáth, Móricz... Soha vissza nem térő, csodálatosan szép idő!

De vége szakadt! 21 éves lettem, és 1941. XII. 4-én bevonultam Kaposvárra a 6/3 századhoz. Végig itt töltöttem a tényleges szolgálatot, majd mint tartalékos is ide vonultam be. Ezzel a századdal voltam délvidéken, és ezzel a századdal indultam 1942. IV. 24-én a Donhoz! A ragyogó tavaszba végig a Dunántúlon, a Vág völgyén, majd Prága, Varsó, Pinszk, Minszk! A Dnyeper partján Resicán rakodtunk ki, és június 6-án indultunk kelet felé. 48 nap gyaloglás után, július 26-án értük el a Dont, és Vjasznikinél váltottuk le a németeket. Itt olyan hosszú védőkörletet kaptunk, hogy az egész század a vonalban volt és kilométereken senki sem volt. De ez így volt az egész magyar vonalon. Tartalék hátul semmi. Így aztán mikor 1943. I. 12-én a szovjet csapatok támadtak, az egész gyalogság megsemmisült. Aki túlélte, az a visszavonulásban fagyott meg a rongyos ruhában.

1943. V. 1-jén értünk Kaposvárra. A századból 14 fő! Az egész zászlóalj befért egy szobába! Leszereltem, majd két hónap múlva behívtak. Novemberben leszereltem.

1944. VII. 12-én behívtak, és mentünk a Tatárhágóhoz. Közben megsebesültem és Nagyszőlősön voltam kórházban. Október 15-én

visszavezényeltek a századhoz. 20-án Kiskőrösön voltunk. Pár nap múlva Kunfehértónál megtámadtuk az oroszokat. Súlyos harcok: Kecel, Kiskőrös, Akasztó. November másodikán felderítőbe voltam a titeli tanyai iskolánál. A felderítés végeztével a zászlóaljparancsnok újból visszaküldött a domb védelmére. Az oroszokkal egyszerre érkeztünk. Az oroszok több százan, mi négyen! Az oroszok a nyílt vetésen, mi az erdőben. Az oroszok előtt egy őrnagy lóháton. Én mondtam a társaimnak, hogy mind a négyen az őrnagy lovát célozzuk. A lövések után az őrnagy leesett a lóról, az oroszok ezt látva el kezdtek visszafelé futni. Mi még kidobtunk négy kézigránátot, és a futó oroszok közé lőttünk. Majd elindultunk az őrnagy felé, aki gerinclövést kapott, és nem tudott felállni sem. Amint közeledtünk, kézigránáttal szétrobbantotta saját fejét! Az oroszok eltűntek a dombról. Én leakasztottam az őrnagy térképtartóját és a táskáját, és elindultunk vissza a zászlóaljparancsnokságra, és ott leadtam az őrnagy holmiját. Fontos dolgokat tudtak meg belőle. Egy fél óra múlva megsebesültem. Pestre, majd Enyingre kerültem kórházba. Az ezred Perkátán és környékén volt pihenőben. Ide hozták a HM-ből az arany vitézségi érmet és az őrmesteri előléptetést. Én ezt sosem kaptam kézhez.

Harcoltam dunántúli harcokban. 1945. V. 1-jén amerikai fogságba estem. Fél év múlva, XI. 1-jén értem haza. Folytattam azt, amit a bevonuláskor abbahagytam. 14 évig gazdálkodtam. Mikor a földemet betagosították (elvették), az állami építőiparban helyezkedtem el. Itt dolgoztam 20 évet. 1979. IX. 21-én nyugdíjba mentem.

Tagja lettem a „Honismereti Szakkörnek". Itt előkészítjük, majd 1988-ban felállítjuk a második világháború hőseinek emlékművét.

Ma, 80 évesen megrendülve gondolom végig az életem. Szenvedések, küzdelmek, csalódások hosszú sora. Igazi örömet és boldogságot csak a családom, a szüleim, szerető feleségem és a gyermekeim adtak! Legyen hála értük Istennek!

Külön aggódással figyelem hazám és benne a magyar parasztság sorsát. A Kádár-rendszer ezt tette földönfutóvá, mikor kihúzta a lába alól a földet és városba üldözte a fiatalságot! Most fogy a magyarság! A parasztság volt az ország gyökere és ezt a gyökeret vágták el. A gyökérnélküli fa elpusztul. Csak az egész ország összefogása változtathat ezen! Sajnos, csak kevesen látják ezt így.

Kérem Istenemet, hogy ez a vérrel áztatott föld legyen bölcsője és hazája a magyarnak!

Unokáink szabadon ünnepelhessék meg a kétezredik évet is itt ezen a földön!

Enying, 1999.

Vas Sándor

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Szüleimre emlékezem

Évtizedek távlatából
Emlékeim jó anyámról
Életen át hű társáról
Az én kedves jó apámról
Múlt századnak homályából
Indultak ők a nulláról
Össz vagyonuk, hű szerelmük
A két áldott dolgos kezük
Minden munkát megragadtak
Fészket mint a fecske raktak
Szeretetük határtalan
Boldogságuk zavartalan
Biztos az is maradt volna
Ha háború nem jött volna
Szétszakadt a kedves család
Míg apám a frontokon járt
Két fiuk az Istenhez szállt
Édesanyám ezt hogy bírta
Ezt csak ő meg Isten tudja
Törékeny test, nagy akarat
Túléli a nagy bajokat
Háborúnak vége szakadt
Folytatják hol abba maradt
Istenükhöz fohászkodnak
Fiút kérnek még maguknak
Amit aztán meg is kapnak
Megszülettem hatodiknak
Panaszkodni én nem merek
Szeretetbe fürödhetek
Úgy szeretnek majd megesznek
Babusgatnak, ölbe vesznek
Édesapám szeme ragyog
Mindig mikor vele vagyok
Ő volt az én példaképem
A szép bajszát büszkén néztem
Becsületre ő tanított

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

A munkára ő okított
A munkáról sokat tudott
Erre mindre megtanított
Egész héten szorgoskodunk
De vasárnap nem dolgozunk
Istenünkhöz látogatunk
A sok jóért hálát adunk
Csodálatos két évtized
Anyám, apám nagyon szeret
De derűre itt a ború
Újra itt a nagy háború
Ide most már én indulok
Jó anyámmal együtt sírok
Öt év múlva visszatérek
Szüleim már rég nem élnek
A sírjukhoz gyakran megyek
Poraikra áldást kérek

Vigasztalást Isten adott
Feleségül angyalt adott

Madárlesbe

A tavaszi szürkületbe
Ketten ülünk madárlesbe
Leshelyünk a kertünk vége
Patak partján rönkön ülve
Mozdulatlan csendben ülünk
Összeér a vállunk kezünk
Szerelemről most nem szólunk
Egymásról már mindent tudunk
A patakban békák szólnak
Össze-vissza kuruttyolnak
Egyhangú de kedves zene
Nem kedvükért jöttünk ide
Felcsattan a fülemüle
Szívhez szóló kedves zene
Másik madár kontráz bele
Csordultig a kicsi szíve
Szerelemről boldogságról
Következő forró nyárról
Fészekaljnyi kis családról
Igen erről énekelnek
Boldogságot békét kérnek
Édes párom meghatódva
Könnyes szemmel ezt suttogja
Istenem de boldog vagyok
De jó hogy itt veled vagyok
A könnyeit lecsókolom
Szeretettel átkarolom
Istenem mi mást nem kérünk
Boldogságunk tartsd meg nékünk
Nem szalmaláng a szerelmünk
Örök mécsest adtál nekünk
Síron túl is add meg nekünk
Megmaradjon a szerelmünk

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Görbe utca

Patakpartján görbe utca
Ide vágyok mindig vissza
Sok országot bár bejártam
Ilyen szépre nem találtam
Édesanyám puha öle
Édesapám dolgos keze
Nagyapámnak szederfája
Nagyanyámnak friss kalácsa
Kispataknak csendessége
„Öreghegynek" békessége
„Büdöskútnak" hűvös vize
Friss kenyérnek csodás íze
Kiskerteknek sok virága
Méhesünknek méhzsongása
Akácvirág méz illata
Csalogányok édes dala
Kakukkmadár hangos szava
Barátaim kis csapata
E sok csodát aki adta
Falum szélén görbe utca
Itt lakom én itt születtem
Boldogságra is itt leltem
Boldog volt a gyermekkorom
Még szebb volt az ifjúságom
Szerelem, csók, virágillat
Kár hogy csak úgy tovaillant
Jöttek aztán nehéz napok
Ebből nekünk is kijutott
De a sok baj nagy csodát tett
Egész utca egy család lett
Összefogott dolgos kezünk
Nehéz volt, de volt kenyerünk
Elrepült a sok dolgos év
Elment a sok barát, szomszéd
Életemnek alkonyába
Magam járok az utcába

Gyönyörű még de mást mutat
Betömték a gémeskutat
Bezárják a kiskapukat
Kizárják a barátokat
És Istenem tegyél csodát
Legyen úja szomszéd, barát
Add utcámra áldásodat
Nekem pedig „Szép álmokat"

Az „Álomtól" én nem félek
Istenemhez hazatérek
Ott várnak rám szeretteim
Angyalok közt testvéreim
Templomunknak nagyharangja
Kísérj el a végső útra
Hogyha hívtál mindig mentem
Kérlek most már szólj helyettem
Patakpartján görbe utca
Áldást kérj a lakóira.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Intelem

Édes hazánk újra szabad
Mégsem érzed Te jól magad
Hazugságnak tengerébe
Neveltek a párt nevébe
Elhazudták Istenedet
Lerombolták a hitedet
A hit nélkül nincs bizalom
Még kevésbé önbizalom
Nem bízol az emberekbe
Nem hiszel az Istenünkbe
Istened a pénz a kocsi
Nem tudsz erről lemondani
Nem hiszed hogy van becsület
Hazudtak csak mindig neked
Hazudták a magyar csodát
Most fizetjük meg az árát
Becsapott már kelet, nyugat
segítséget ingyen nem ad
De ha magad összeszeded
Barát felé nyújtod kezed
Rájössz hogy még van becsület
Megtalálod újra helyed
Kutass kicsit a lelkedbe
Rátalálsz az Istenedre
Segítséget tőle várunk
Hamarosan talpra állunk

Én teremtől hova jutok
Deres fejjel verset írok
Most hogy ebbe belefogok
Ne gondold hogy író vagyok
Talán csak egy íródeák
Most leírom magam baját
Lajos könyve úgy megzavart
Bennem mindent összekavart
Hetet havat összeírok

Nevetségnek tárgya vagyok
Beborult az ég felettem
Fűzfapoétává lettem
Énistenem arra kérem
Józan eszem visszatérjen
Hagyjak fel a versírással
Sípot gyártsak a fűzfából
fűzfa sípnak kedves hangja
Kis unokám hogyha fújja
Szívem lelkem megnyugtatja
Visszatért a józan eszem
Munkával van tele kezem

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Történelem dióhéjba

Kortársaim kis csapata
Tekintsünk az elmúltakra
Van nekünk még sürgős dolgunk
Ránk figyelnek mit is mondunk
Elmúlt század átélői
Nagy időknek hű tanúi
Mondjátok el igaz szóval
Múlt fátyola mit is takar
Kit háború zivatara
Izmusoknak hazug szava
Forradalmak forró szele
Idegenek szólnak bele
Kihasználják magyar átkot
Széjjelosztják az országot
Kicsiny ország nagy bajokkal
Küszködünk az izmusokkal
Jönnek aztán hiú álmok
Kezdődnek a földosztások
Később aztán visszaveszik
Ezt a nép nevébe teszik
Miénk a föld, miénk a gyár
Gazda nélkül pokolra száll
Épül a sok betonkaptár
Fiatalság mind odaszáll
Pedig nehéz életforma
Két műszak a napi norma
Jönnek aztán bátor ifjak
Eltépik a rabláncokat
Csikorognak a lánctalpak
Árulók is csak akadnak
Visszakapjuk rabláncunkat
Legyilkolják ifjainkat
Így múlik el sok-sok tavasz
Mire jön egy kevés vigasz
A vasfüggöny széjjelszakad
Kis országunk újra szabad

A kártyavár összeomlik
A rossz álom szertefoszlik
Nincs a földön semmi örök
Egy az Isten csak Ő örök

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Biztatás

Magyar Népem csodát tettél
Szabad ország fia lettél
Szedd össze hát magadat
Ne lógasd az orrodat
Tele van a pince, magtár
Magyar ember sorba nem áll
Szedd össze az eszedet
Ez a bajból kivezet
Eddig másra hallgattál
Sok selejtet gyártottál
Munkahelyen pihentél
Mit lehetett elvittél
Ne tagadd, hisz ott voltam
Veled együtt dolgoztam
Élveztük a magyar csodát
Most fizetjük meg az árát
Suttogókra hallgatnál?
Rablánc után vágyódnál?
Nézd a láncnak gazdáját
Hova teszi fajtáját
Két földrésznyi hazába
Sátor jut csak számára
És a derék suttogó
Most mindent olyan jól tudó
Negyven évig nem tudta
Magyar nép csak mostoha
Nagy pénzekért csak dumált
Panaszunkra fittyet hányt
Kastélyt, villát épített
Közbe gyakran útra kelt
Bejárta a szép világot
Ősszel, télen meg vadászott
Testvérem most szabad vagy
Szabad ország fia vagy
Kelet, nyugat azt csodálja
Maroknyi nép hogy csinálja

Testvérem ha magyar vagy
Más népekhez méltó vagy
Nyerd vissza már önbizalmad
Becsület ad csak hatalmat
Becsületet munkád ad
Erre Isten áldást ad

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Szerelem őszidőbe

Balatonnak hűs vizébe
Hajó úszik vidám szélbe
Kirándulók víg körébe
Emberpár ül kéz a kézbe
Nem ifjak már, hajuk deres
De úgy látom két szerelmes
Július van a nyár tombol
Az ő szívükben tavasz lángol
Szemük fénylik, arcuk ragyog
Látszik rajtuk hogy boldogok
A hullámzó vizet nézem
Régmúltakat felidézem
Ifjúságom idejébe
Szerelmemmel kéz a kézbe
Én is erről álmodoztam
Életünknek alkonyába
Utazgatunk a világba
sajnos hajónk léket kapott
Így egyedül utazgatok
Hajónk megáll parthoz simul
A boldog pár partra indul
Összefonva a két kezük
Legyen áldott a szerelmük

56 f43

Március 15.

Sió menti kis faluba
Nagy ünnep van márciusba
Így van ez már száz év óta
Kossuth-szobor áll azóta
Nincsen semmi csinnadratta
Felcsendül a Kossuth-nóta
Feszes sorba sem kell állnunk
Kossuth apánk köré álunk
Kossuth apánk széjjeltekint
Itt vagytok hát gyermekeim
Kedves falum, Maros népe
Szabad vagy most, vedd már észre
Most vedd elő jobbik eszed
Ne tedd karba dolgos kezed
Eddig mindig elöl jártál
Biztatásra sosem vártál
Barát felé nyújtsd a kezed
Szemébe ne szálkát keresd
Győzd le végre a magyar átkot
Így lesz teljes a szabadságod
Kossuth apánk szót fogadunk
Szabadsággal élni fogunk
Gyűlölködni mi nem tudunk
De feledni nem akarunk
Áldd meg Isten a te néped
Barátot és ellenséget
Ellenségnek adj belátást
Mi szívünkbe megbocsájtást

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Intelem

Barátaim lányok, fiúk
Ne legyünk mi nagyon hiúk
Egy dolgot azt jó ha tudunk
Hiányozni mi sem fogunk
Úgy érezzük hogy szeretnek
Ha meghalunk elfelednek
Elmúlt évek szaporodnak
Visszalévők egyre fogynak
Itt nincs mese halljad tehát
Hallgasd meg a barát szavát
Úgy rendezd az életedet
Pazarold a szeretetet
Szeress Istent, szeress Hazát
Fogadd meg a Jézus szavát
Úgy szeresd a barátodat
Kicsit jobban mint magadat
Kérni most már sose kérjél
Ajándékot bőven mérjél
Hogyha adnak azt fogadd el
Soha semmit ne követelj
Ha szeretnek viszont szeress
Ne sírj, inkább sokat nevess
Ne légy a család terhére
Amit tudsz még tedd meg érte
Ezt betartod, úgy szeretnek
Tisztességgel eltemetnek.

Óhajtás

Bár foghatnám még a kezed
Élvezhetném szereteted
Életünk az tovaszállhat
A testünk is porrá válhat
De a lelkünk épen marad
Továbbra is együtt halad
Vigyázzunk hát a lelkünkre
Csak úgy mint a becsületre
Istenhez csak egy út vezet
Szeretet és a becsület
Becsületünk csorbítatlan
Szeretetünk határtalan
Bár az utunk rögös lehet
De a vége csak jó lehet
Megtalálom Istenemet
Megfoghatom a Te kezed

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Harangszentelés

Hála legyen az Istennek
Nagy ünnep van az embernek
Erősödik Isten szava
Új harang hív a templomba
Nem úgy vettük. Isten adta
Legyen áldott az ő papja
Bár harangot népe kapja
Jutalmát az Isten adja
Legyen az ő nagy jutalma
Sok-sok hívő a templomba
Ha meghallod harang szavát
Vedd elő a tiszta ruhád
Fogd kézen a gyermekedet
Keresd fel az Istenedet
Isten lelke mindenütt van
De teste csak a templomba
Ott hallgasd a tanítását
Vedd magadhoz az ég urát.

Szeretetről

Én teremtőm hálát adok
Hogy szeretni nagyon tudok
Szeretem hogy ember vagyok
Nevetni és sírni tudok
Nem rosszabb mint sok annyi más
De nem is jobb ez sem vitás
De szeretem világodat
Csodálatos szép napodat
Rám boruló kék egedet
Csillagfényes éjeidet
A csikorgó hideg telet
Tavaszt hozó fellegeket
Sokvirágú tavaszodat
Csodálatos illatokat
Szépen szálló madarakat
Hangos szavú kakukkodat
Kedves hangú tücsök szavát
Hívogató harang hangját
Csodálatos nyaraidat
A sárguló kalászokat
A sok érő gyümölcsöket
Amit adott áldott kezed
Szeretem az ősz illatot
Ferdén sütő bágyadt napot
Szeretem a szüreteket
A sok áldott dolgos kezet
Szeretem a hóharmatot
Amit a tél újból hozott
Szeretem a meleg szobát
Karácsonyfa jó illatát
Szeretem a friss kalácsot
Igaz szívű jó barátot
Szeretem a békességet
Amit Uram tőled kérek!

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Álmodozás

Ezt a verset úgy álmodom
Visszaoson gyermekkorom
Bár álmomba ébren vagyok
Jóapámról álmodozok
Megmarkolom erős kezét
Úgy puhítom a vaj szívét
A határba indul éppen
Én is mennék mindenképpen
Szája nevet, szeme ragyog
Most már biztos hogy utazok
Bársony, Csillag már befogva
Indulásra várakozva
A Jóanyám kerül fordul
Tarisznyával hozzánk indul
Itt van kedves a tarisznya
Nagyon vigyázz a fiunkra
A kocsin elhelyezkedünk
Vidám szívvel elindulunk
Erős karját én karolom
Okos szavát úgy hallgatom
Kérdésem az mindig sok van
Válaszolgat nagy nyugodtan
Odaérünk a lúdtóhoz
Amit ezer liba fodroz
Fehérségük oly vakító
Szavam eláll bámulattól
Téglaház meg nagyon füstöl
Mindjárt kérdem vajon mitől
Válaszolgat ahogy kérdem
Mindig úgy hogy én megértsem
Fenyves mellett haladunk el
Madárdaltól hangos a hely
Kakukk, örvös, rigó flótáz
Ágak között mókus mókáz
A legelőn tücsökzene
Fácánkakas kiált bele

Fejünk felett pacsirta szól
Nincsen szavam bámulattól
Két part közé ér a kocsi
Gyurgyalag szól gyuri gyuri
Bejáróba megérkezünk
Kunhalomra mi felmegyünk
A kunhalom elég magos
Amit látunk csodálatos
Előttünk a szép Balaton
A napfénybe fénylik nagyon
Túlsó partján Zala megye
Csak a sarka kéklik ide
Sión túl már Somogy megye
Somogyország beceneve
Délen látszik Tolna megye
Jó bort termő szőlőhegye
Keletre van Fejér megye
Amit látunk az csak Füle
Északon a Bakony hegye
Ott terül el Veszprém megye
Ez az ország legszebb helye
Itt ér össze öt vármegye
Nem egyhangú nem is kies
Én szívemnek ezért kedves
Csodás völgyek kedves halmok
Olyan mint a szépasszonyok
A szép tájat végig néztük
A kocsit is megtetéztük
Elindulunk hazafele
Útlevelünk Isten neve

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Tépelődés

Írok írok minek írok
Maradandót úgysem bírok
Neheztelnek a barátok
Hogy én mindent másképp látok
Eszembe jut apám szava
Nem parancsol senki soha
Használhatod józan eszed
Jól dolgozol hasznát veszed
Így győzött meg hogy maradjak
Ennél többet ne akarjak
Késő volt hogy észbe kaptam
Megindult a föld alattam
Elárultam szüleimet
Odaadtam a földemet
Lett a nevem: hozzad, vigyed
Ide tegyed, oda vigyed
Bár sajnálom a földemet
Jobban féltem nemzetemet
Nem kell már a marokszedő
Gyújtós lett a sok jó bölcső
A gyermekre már nem várunk
Adósságot azt csinálunk
Minden rosszba élen járunk
Nemzetünknek vermet ásunk
Rajtunk múlik a jövendő
Élet kell vagy a temető
Beválik a költő szava?
Temető az egész haza?
A sírt népek állják körül?
Lesz aki sír, legtöbb örül?
Sajnos én ezt nem tudhatom
Semmiképpen nem akarom
Kár hogy nincs már magyar paraszt
Aki adna biztos vigaszt
Nemzetnek volt az alapja
Nagy családot ő vállalta

De mióta tönkre tették
A faluból elüldözték
A nemzet csak fogyatkozik
A parlag meg szaporodik
Ki ezt tette nincsen neve
Sok embernek benn a keze
Bosszulja meg a föld maga
Fogjon rajtuk Márkusz átka

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Őszi gondolatok

Őszidő van, elmúlt a nyár
Szűrt kinn már az őszi bogár
Bágyadtan süt a nap is már
Költözik a vándor madár
Reggelente derek járnak
Hideg szelek borotválnak
Hullanak már a levelek
Hordják viszik őszi szelek
Levél helyén új rügy marad
Kikeletkor újból fakad
Én is ilyen levél vagyok
Akármikor lehullhatok
De megvannak az új rügyek
Szelek szárnyán elmehetek
Csodálatos a természet
Áldd meg Uram a rügyeket.

Öreghegyen

Végre itt az igazi nyár
Nem szól már a kakukkmadár
Öreghegyen nyugalom van
Pihengetek egymagamban
Csodálatos szép természet
Test és lélek felüdülhet
Amíg pihen fáradt testem
Múltba merül fürge lelkem
Felidézi ifjúságom
Ide mindig visszavágyom
Nem volt nekem kerékpárom
Lovagoltam tányérszáron
Fagylaltozni sosem jártam
Csemegézni fára másztam
„Menő cucc" volt a klottgatya
Ritkán került épen haza
Hajtottuk mi a karikát
Pörgettük az ördöglovát
Blincki, bakfütty, méta mellett
Minden idő gyorsan tellett
Volt nekem egy kis tarisznyám
Benne csodás bugylibicskám
Egy igazi karikásom
Pásztorkodni evvel jártam
Volt igazi szabadságom
Kerek széles e határon
Minden jónak a teteje
Család, barát szeretete
Fejem felett rigó füttyent
Gondolatom visszaröppent
Itt ülök az öreghegyen
Nyugodt, békés, csendes helyen
Kedves fehér hajlékom van
Jó búvóhely magányomban

A pincébe bor mindig van
Sosem iszom egymagamban
Nyugalomra csendre vágyom
Itt e helyen feltalálom

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Emlékezés

Öreghegyen öreg székbe
Ülök békés öregségbe
Rám köszönt az emlékezet
Pásztázgatom életemet
Legszebb kor a gyermekkorom
Szüleimnek kezét fogom
Testvér rokon barát szeret
Így őrzi az emlékezet
Következett az iskola
Jó tanítók áldott sora
Nyitogatják értelmemet
Áldás érte, és tisztelet
Átdolgozott hétköznapok
Isten áldott ünnepnapok
Tiszta kedves jó leányok
Vidámkedvű jó barátok
Teszik széppé életemet
Áldás érte és köszönet
Csodás kornak vége szakadt
Sajnos csak az emlék maradt
Jöttek súlyos nehéz napok
Sas behívót többször kapok
Vittek véres nagy csatákba
Irdatlan nagy távolságba
Úgy hullottak az életek
Mint ősszel a falevelek
Innét haza csak az jutott
Kinek Isten irgalmazott
Halállal már kezet fogtam
Végül mégis megmaradtam
Ki meghagyta életemet
Adott tiszta nagy szerelmet
Szerelem és a szeretet
Ragyogja be életemet
Hosszú élet sok bajt hozott
Halál is meglátogatott

Elvitte a kedvesemet
Meghagyta a szerelmemet
Szerelem és a szeretet
Ne hagyjatok el engemet
Öreghegyen öreg székbe
Ülök békés öregségbe
Ha majd egykor továbblépek
Szeretetet hagyom néktek
A szerelem velem marad
Síron túl is enyém marad.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Fohász

Én teremtőm Én istenem
Megköszönöm az életem
Küzdelmest, de szépet adtál
Adós nékem nem maradtál
Megköszönöm ifjúságom
Hűséges szép ifjú párom
Sok-sok éves boldogságom
Tiszta és szép házasságom
Megköszönöm magyarságom
Szeretett szép kis országom
A harcra kész magyar szívet
Ki nem alvó honfi tüzet
Megköszönöm a hitemet
Ami uram hozzád vezet
Legyen áldott a Te neved
Kérlek vezesd nemzetemet!

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Őszi erdőn

'92. október

Nyárt idéző verőfénybe
Ökörnyál száll fent a légbe
Csodálatos kék ég alatt
Vándormadár délre haladt
A fák között út kanyarog
Vidám szívvel itt ballagok
Isten legszebb templomába
Erdő csendes magányába
Kikeletkor is itt jártam
Ilyen pompát csak most láttam
Piros barna zöld és sárga
Csodás színek tobzódása
Minden bokor más színt mutat
Minden levél színt változtat
Készülnek az elváláshoz
Fák és bokrok az alváshoz
Nincs itt halál, nincs elmúlás
Csak álom, majd rügyfakadás
Nézem a sok csodás bokrot
Összegyűjtök egy szép csokrot
Annak adom kit szeretek
Legszebb érzés a szeretet
Hogyha szeretsz és szeretnek
Van értelme életednek

Rögös úton

Mikor egykor elindultam
Hogy mi vár rá még nem tudtam
Boldogságot, békét vártam
Sajnos nemcsak ezt találtam
Bár volt békés ifjúságom
Nem úgy történt ahogy vártam
Szerelemre csókra vágytam
Helyette a poklot jártam
Sok ezreket halni láttam
Szenvedésből levizsgáztam
Mikor végre haza tértem
Semmim sem volt de nem féltem
Mert volt két jó dolgos kezem
Igaz tiszta nagy szerelmem
Életemnek lett hű társa
Boldogság élt a családba
De a sors megirigyelte
Amim még volt azt elvette
Vándoroltam az országba
Legyen kenyér a családba
De még így is boldog voltam
Családomért dolgozhattam
De az élet oly kegyetlen
Hű társamat elvesztettem
Van gyermekem, van barátom
Utamat csak magam járom
Az út végét még nem látom
Tudom hogy a végét járom
Nincs félelem, nincs szorongás
Hiszem hogy van feltámadás

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Gondűző

Itt ülünk mi a könyvtárba
Politika ki van zárva
Ki van zárva Bős-Nagymaros
Mert Erzsike már haragos
Villámot szór a két szeme
Vétóba ne szálljunk vele
Göncz Árpád is ki van zárva
Mert a Károly így kívánja
Ki van zárva a Trianon
Zoli bácsi tudja nagyon
Legyen más a téma máma
Miből van a hengerráma
Hol rak fészket a verecseny
Vándor madár a gereben
Van-e párja a tézslának
Van-e ága csántérfának
Kujcsorgyánnak van-e lába
Vonyogónak van-e zárja
A csádéból mit gyártanak
A kepével mit rakatnak
A kotrás az milyen állat
A tokmány az hova szállhat
A járgánnyal hova árnak
Gyalázkával kit gyaláznak
Vonyószékkel mit vontatnak
Tilolóval mit húzatnak
Kudarit azt hol találjuk
Géphadarót hova zárjuk
Mibe sütik a petrencét
Mivel eszik a melencét
Miből van a kendernyomó
Hány liter egy akós hordó
Merre lehet édes tormás
Mit művel egy öreg takács
Befejezem, nincsen vége
Folytassa hát ki kedvére

Véreimhez

1992. X. 5.

Nemzetmentő magyar paraszt
Hogyha nem vetsz nem is aratsz
Vedd elő a jobbik eszed
Ne tedd karba dolgos kezed
Nevezhetnek „bármily tagnak"
Megmaradtál csak parasztnak
Vezethetsz Te modern gépet
Ugyanazt a munkát végzed
Nem lehet most más a téma
Előtted az ősi példa
Volt itt úr már török, tatár
De a vetés az meg nem áll
A jó példát ha követed
Te mented meg a nemzetet
Tudom hogy a rúd most rád jár
De a vetés az csak rád vár
Te nem tudod apád tudja
Volt itt ennél cifrább munka
Mind elvitték az „életet"
Magyar paraszt azér' vetett
Ezer éve vet a magyar
Ezért lehetsz Te is magyar
Ne veszítsd el a kedvedet
Kenyeret kér a gyermeked
Szegény ország szegény paraszt
Hogyha nem vetsz és nem aratsz

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Fájó emlék

Szemem könnyes remeg kezem
Szép időkre emlékezem
Rügyfakasztó szép tavaszba
Pacsirta szól a magasba
Két jó ökröm lassan ballag
Munka azért szépen halad
Borsót, zabot, árpát vetünk
Teremtésbe segédkezünk
A gép után fiam ballag
Tanulásba szépen halad
Jókedvűen szántunk vetünk
Biztosítjuk a kenyerünk
Így van ez már régtől fogva
Apa fiát tanítgatja
Hogyha ennek vége szakad
megnézheted magyar magad
Mikor azt kérdezték tőlem
Mi lesz egykor énbelőlem
Azt feleltem apám fia
Nem vágytam én többre soha
A folyamat már megszakadt
Elüldözték fiainkat
Szomorú az egész határ
Nem dalol a pacsirta már
Jól gondozott kertek, rétek
Dudva növi be most őket
Mindenfelé szeméthegyek
Magyar falu mi lesz veled
Elfeledtünk már dalolni
Barátkozni szomszédolni
Istenben csak halni járunk
Tőle azért áldást várunk

Irénkének!

1992. november

Megérkeztél kis virágunk
Soká jöttél, nagyon vártunk
Hiányoztál a családból
Mint virág a bokrétából

Volt már három gyöngyvirágunk
De még nem volt rózsaszálunk
Vas családnak rózsafája
Te vagy a legszebb virága

Szeret téged a Sanyika
Édesapa Édesanya
Nagyapa is alig várja
Kísérhessen óvodába

Kívánok jó egészséget
Szeretetet békességet
Sok szerencsét a világba
Istenáldást a családra

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Madársirató

Valamikor hajdanába
Sokat jártam a határba
Lombok között madár dalolt
Fejem felett pacsirta szólt
Kapa pendült, kasza csendült
Munka közbe nóta zendült
A vetésbe pity-palaty szólt
A tarlóba vadnyúl loholt
Száraz ágon vadgalamb szólt
A bokorba kis fészke volt
Vetés szélén fogolycsapat
Megijedt és tovaszaladt
Az „élet" már keresztekbe
A papkévén vörös vércse
Ott lesi az egereket
Nekünk védi az „életet"
Kimehetsz már a határba
Nem gyönyörködsz a madárba
Mérgezik a bogarakat
Így irtják a madarakat
Kiszórják a vegyszereket
Kiirtják az életeket
Ami élet itt-ott maradt
Ráküldik a traktorokat
Nagyobb darab lesz kenyerünk??
Vele együtt vegyszert eszünk!
Ha továbbra ez így marad
Követjük a madarakat

Megkésett üdvözlet

Ötven év az hosszú idő
Mégis olyan mának tűnő
Feledni azt sosem tudom
Szívembe él a fájdalom
Hóvihar van cudar idő
Szembe velünk nagy túlerő
Közöttünk a befagyott Don
Szívünk lelkünk mindig otthon
Odahaza ágyba alszunk
Kiscsaláddal játszadozunk
Felébredés oly keserves
Bunker hideg, ruhánk szennyes
Fegyverünk az egy szál puska
Szembe velünk száz katyusa
Harckocsi zúg ágyú bömböl
Ember és gép felénk indul
Nem futunk el nem is lehet
Nem engedi a becsület
Innen utunk csak egy lehet
Istenhez az égbe vezet
Hírmondónak kiküldetett
Hoztam tőlük üdvözletet
Testvér, rokon barát ara
Szeretetünk tér csak haza
Életünk már a Hazáé
A lelkünk az Ég Uráé
Szeretetünk felétek száll
Nincs előtte semmi határ
Fogadjátok szeretetünk
Hősök voltak! Emlékezzünk

'93. január

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Fájó csend!

Érintetlen téli tájba
Ballagok a tél nyomába
Gyönyörködök a szép tájba
Szűzi fehér ragyogásba
Csendes kihalt a téli táj
A néma csend szinte már fáj
Hol vagytok ti csengős szánok
Farsangoló fiúk, lányok
Nincs száncsengő nincs víg nóta
Nagy csend van már évek óta
Én Istenem arra kérlek
Legyen újra vígság, ének
Szóljon újra a szán csengő
Legyen farsang és esküvő
Magyar szívből magyar nóta
Bú és bánat távozóba
Legyen sok-sok keresztelő
Legyen biztos a jövendő
A zúzmarás csillogásba
Ballagok a tél nyomába
Kérlek Uram törődj velem
Feléd nyújtom fáradt kezem
Engedd hogy a végső csendbe
Ott lehessek közeledbe

'93. január

Honszeretet

Gyermekkorom idejébe
Úgy vágytam a messzeségbe
Sok jó könyvet elolvastam
Utazásról álmodoztam
Vadásztam én Alaszkába
Tigrist lőttem Indiába
Afrikába utazgattam
Óceánba bálnát fogtam
Mikor aztán felnőtt lettem
Valóságba is ezt tettem
Kiástam a csatabárdot
Így jártam be fél világot
Sok-sok falut várost láttam
Felhők fölé hegyre másztam
Bejártam az orosz sztyeppét
Megmásztam az Alpok hegyét
Dnyeper, Donyec vizét ittam
Prut Szeretbe ruhát mostam
Úszkáltam én a Tiszába
Halásztam a Visztulába
Bécset, Varsót, Prágát láttam
Duna hátán hajókáztam
Megkísértett Amerika
Szépasszonyok kedves szava
Sok-sok csodát szépet láttam
Mégis mindig haza vágytam
Látni vágytam a Balatont
Mögötte a kéklő Bakonyt
Gellért-hegyről Budapestet
Kis falumba nyári estet
Nyári este harang szavát
Kedvesemnek szelíd szavát
Érezni a szeretetét
Életen át fogni kezét
Honszeretet hozott haza
Nem vágyom már messze soha

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Aranyhíd!

Szeptemberi késő nyárba
Estbe hajló délutánba
Itt ülök egy csodás helyen
Hol szépség és béke terem
Távolba a kéklő Bakony
Lábam előtt a Balaton
Sima tükre mint a tenger
Ki ezt látja boldog ember
A nap fénye elhalványul
Vörös korong a vízbe hull
Felgyújtja az „aranyhidat"
Képzeletnek utat mutat
Napkorong az ég kapuja
Aranyló híd vezet oda
Ember ki e szépet látod
Isten művét megcsodálod
Engedd lelked az útjára
Hogy e csodát végigjárja
Feledni ezt úgysem tudod
Amíg élsz ezt látni fogod
Kár hogy a nap gyorsan halad
Hegyek mögé csak leszalad
Bezárul az ég kapuja
Eltűnik az égi csoda
Sajnos minden oly mulandó
Csak emléke maradandó

Előszó

Jóbarátom hogy ha lehet
Hunyd le kérlek a szemedet
Tanácsom ha megfogadod
Mit leírok, látni fogod
Igazságos Jó Istenünk
Vigyáz reánk mert elveszünk
Újra osztják bokrétádat
De nem tesznek igazságot
Sokat szenvedt földnek népe
Ne tolakodj! Álljál félre!
Földet itt csak azok kapják
Kik annak csak hasznát látják
Kinek sok van ráadást kap
Kinek semmi az nem is kap
Igazságos Jó Istenünk!
Munka marad megint nekünk?
Lesz így jólét, lesz így béke?
Nagy kérdések nagy kérdése!
Szorgalom és hozzáértés
Úgy mondják ma ez már kevés
Nem kell paraszt, gazdálkodó
Csak egy kell! a vállalkozó
Ha a bajból ez kivezet
Adjál nekünk százezreket
Adják nekik paraszt szívet
Szorgalmat és becsületet
És mi akik úgy maradtunk
A kenyérből morzsát kaptunk
Vedd sorsunkat szent kezedbe
Maradjunk meg kegyelmedbe
Uram én csak ember vagyok
A jövőbe nem láthatok
Népemnek csak jót akarok
Éppen ezért lázadozok
Uram ha Te így akarod
Legyen meg az akaratod

'93. március

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Madársors!

A tavaszi verőfénybe
Madárdal száll száll a légbe
Dicséri az egek urát
Neki küldi kérő szavát
Hív egy kedves hű kis társat
Kivel mindig együtt szállhat
Nyugodt csendes békés helyet
Hova rakhat puha fészket
Kis fészekbe puha pihét
Hogy megtartsa a melegét
Száll a madár száll az ének
Biztos helyet keresgélnek
Vidám daluk hálával szól
Alkalmas jó helyre talál
Megépül a kicsi fészek
Hova mindig hazatérnek
Nevelik a kis családot
Szépnek látják a világot
Kisfiókák szárnyra kapnak
Hívó szóra még hallgatnak
De egyszer csak tovaszállnak
A szülőkre fittyet hánynak
Szomorú lett a két madár
Vidám daluk elhallgat már
Ide-oda szálldogálnak
Reménykedve tavaszt várnak

'93. V.

Édesanya! Te nagy csoda!
Téged köszönt a földanya
Kertek mezők virágával
Erdők mezők illatával
A sok madár vidám dala
Téged köszönt édesanya
Tejet kérő kicsi baba
Kisgyermekek vidám dala
Fiúk lányok kedves szava
Férjek apák boldog kara
Téged köszönt Édesanya
Szereteted égi csoda
Amíg élsz nem fogy el soha
Te vagy az élet kapuja
Áldjon meg az egek ura!

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Tücsökzene

Valamikor nem is régen
Tücsökzene szólt a réten
Kedvesemnek fogtam kezét
Hallgattuk a vidám zenét
Ragyogott rám két szép szeme
Simogatott puha keze
Kis hegedűs húzta húzta
Nagy titkunkat csak ő tudta
Most is szól a tücsökzene
Mire megyek most már vele
Zenélhet már sok száz tücsök
Ha a réten magam ülök
Simogat az esti szellő
Nyugvó napon sötét felhő
Égen csak „egy" csillag ragyog
Talán tudja magam vagyok
Vigasztal a sok kis tücsök
Könnyes szemmel én csak ülök
Áldjon Isten sok kis tücsök
Jövőre tán máshol ülök

1993. VI. 7.

„Mindennap elmúlik valami,
amiért az ember szomorkodik
de mindig születik valami,
amiért érdemes élni és küzdeni"

(Hérakleitosz)

Öreg vagyok verset írok
Hogy miért írok? Bolond vagyok?
Gyermekeim nem szeretik
Barátaim kinevetik
De én azért mégis írok
Bizonyos hogy bolond vagyok
De talán a kis unokám
Szeretettel gondol majd rám
Előveszi füzetemet
Olvasgatja verseimet
És megérti intő szavát
Ami múltból hozzá kiált
Szeress Istent, szeress hazát
Szerelemből vegyél mátkát
Higgy az igaz szerelembe
Éljél mindig szeretetbe
Munkád végezd becsületbe
Boldog leszel életedbe

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Nagyapám!

Balatonfő! Rákóczifa!
Fa alatt ül a nagyapa
A fakörül nyája legel
Mit egy okos puli terel
Előtte a kék Balaton
Jobbra fent a kies Bakony
Messze épp az ég peremén
Templom áll a víz közepén
Juhász ki e csodát látja
Lelkét Isten felé tárja
Uram ki vagy a mennyekbe
Költözz be az én szívembe
Áldd meg az én kis családom
Kivel neved mindig áldom
Lelke tiszta és gondtalan
Becsülete makulátlan
A nap lassan nyugvóra jár
Fészkére száll a kismadár
Nagyapám int a pulinak
Megindítja a szamarat
A nyáj lassan délre haladt
Nincs ennél szebb a nap alatt
Tekeresi betyárcsárda
Mellette áll juhász háza
Itt várja őt kedves párja
Két szép fia, két szép lánya
Itt élnek ők becsületbe
Igazi szép szeretetbe
Asztalon a jó vacsora
Előtte egy rövid ima
Jóízűen falatoznak
Nincs itt nyoma semmi gondnak
Vár rájuk a tiszta szoba
Nyugodalmas jó éjszaka

Békés csendes nyári este
Üldögélek lent a kertbe
Fejem felett a csillagok
Azt hiszik hogy boldog vagyok
Csillagos ég segíts nekem
Légvárakat építettem
Összeomlott a légvárom
Tűnőbe van minden álmom
Csillagos ég boldog voltam
Két csillagot tőled kaptam
Két csillag csak rám ragyogott
Boldogságot, erőt adott
De miatta nincs csillagom
Göröngyös lett az én utam
Csillagos ég maradj velem
Ha te elhagysz mi lesz velem
Nézem a sok szép csillagot
Nekem nincs már, rég lefutott
Mi vár még rám csillagos ég
Alkonyatkor sötét az ég

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Szeretni igazán azt lehet
Ki hűséggel fogja kezedet
Ki vállalja veled sorsodat
Ki szeret és vállalja múltadat

Szeretni igazán azt lehet
Ki nem keres ellenérveket
Ki elnézi azt ha van hibád
Ki nem keres mást, csak vár terád

Szeretni azt már nem lehet
Ki eldobott Téged és mást szeret
Ki neked oly sokszor hazudott
Ki megcsalt és végül eldobott
Szeretni igazán nem tudott
Sokszor még csókkal is hazudott
Hiába tártad ki lelkedet
Igaz Te még így is szereted

Születésnapra

Hetvenöt év sok-sok idő
Hálát adni kötelező
Köszönöm jó szüleimet
Szerető jó testvérimet

Tőlük kapott szeretetet
Jó nevelést, jó kenyeret
Igaz és sok jóbarátot
Sok szépet mit szemem látott

Köszönöm én jó Istenem
Bajba vagyok, ott vagy velem
Óvod véded az életem
Családom és Becsületem

Adtál igaz és hű társat
Igaz, tiszta boldogságot
Gyermeket és unokákat
Mire szívünk mindig vágyott

Uram! Tied az életem
Rendelkezzél most már velem
Vagyon, kincset én nem kérek
Szeressenek, arra kérlek

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Öreg hársfa

Magányos szép öreg hársfa
Itt-ott szárad már az ága
Hullanak a levelei
De lehet hogy a könnyei

Ne sírj ne sírj öreg hársfa
Lesz virágod jövő nyárba
Kizöldülnek a rügyeid
Táplálnak a gyökereid

Nézz meg engem öreg hársfa
Tengek-lengek a világba
Elhagytak a szeretteim
Elszáradtak a rügyeim

Nincsenek már gyökereim
Felnőttek a gyermekeim

De te kedves öreg hársfa
Nem vagy magad a világba
Körülötted testvéreid
Gyorsan növő gyermekeid

Álltok büszkén vad viharba
Illatozva szép tavaszba
Árnyat adva a nagy nyárba
Meleg szobát a halálba

Csákvár, 1993. IX. 15.

Én barátom kedves hársfa
Büszke platán méltó társa
Álltok itt mint gyertyák párba
Isten legszebb templomába

Csodálatos két szép szálfa
Vegyetek hát pártfogásba
Kérjétek az Istenemet
Hogy mentse meg a lelkemet

Törpe vagyok mellettetek
Mint óriás úgy szenvedek
Kérjük együtt egek urát
Értünk meghalt drága fiát

Gyógyítsa meg fájó szívem
Tegye széppé az életem
Hozzon nektek vidám tavaszt
Fájdalmamra igaz vigaszt

Csákvár 1993. XI.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Csillaglesbe

Augusztusi csendes este
Üldögélek csillaglesbe
Bár millió csillag ragyog
Ez egyik se nekem ragyog

Választottam több csillagot
Ki lefutott, ki elhagyott
Mindig rossz csillagra tettem
Mindig mindet elvesztettem

Mondjátok meg sok csillagok
Vesztes mindig mér én vagyok
Mér futnak le a csillagok
Ha a fényük nekem ragyog

Nem felelnek a csillagok
Pedig tudják, de az titok
Majd elmondják a csillagok
Majd ha én is köztük lakok

De addig is ti csillagok
Kik itt lent a földön laktok
Ha majd egykor számot adtok
Kiderül majd a nagy titok

94. augusztus 6.

Édesanyám! Édespárom!
Létezéstek elmúlt. Álom!
Szívetek már rég nem dobog
Szeretetünk mégis lobog

Emléketek nem múlik el
Hosszú idő sem törli el
A szeretet furcsa dolog
Halál után tovább lobog

Érzem most is velem vagytok
Nagy bajomba el nem hagytok
Kéritek az Istenemet
Irányítsa életemet

Hozzátok én hű maradtam
Sírotokat ápolgattam
Mindig friss virágot vittem
Könnyeimmel öntözgettem

Édesanyám! Édespárom!
Szeretetre nagyon vágyom
Bár családom nagyon szeret
Nem foghatom kezeteket

Én Istenem hozzád vágyom
Valóság lesz, és nem álom
Ott találom kit szeretek
Velük együtt létezhetek

'94. augusztus 6.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Az a szeretet, mely véget ér,
soha se volt igazi szeretet!

Szent Ágoston

Múlóba az élet
Napom lenyugvóba
Teremtő Istenem
Hosszú volt a próba

Hosszú rögös úton
Míg hozzád találtam
Mennyországot poklot
Egyaránt bejártam

Angyalok vigyáztak
Ördög megkísértett
Asszonyom szeretett
Édesanyám féltett

Köszönöm Istenem
Ezt a rögös utat
Ahol minden jelző
Csak tefeléd mutat

Imádság

Hallgatnak a múzsák, imádságot írok
Kérem Istenemet csak őbenne bízok
Uram és Teremtőm tehozzád fordulok
Hiszem hogy meghallgatsz bajból így kijutok
Eddig ha kértelek mindig meghallgattál
Sok nehéz bajomba cserbe sosem hagytál
Most is tudom hiszem velem vagy segítesz
Így az én életem Te kedved szerint lesz
Nem kérek én Uram vagyont és kincseket
Adj az én szívembe igaz szeretetet
Kiket én szeretek viszont szeressenek
Mikor bajba jutok rajtam segítsenek
Álld meg Uram kérlek ki igazán szeret
Add hogy boldog legyen s ne cseréljen szívet
Kérlek Uram végül áldd meg a családom
Béke uralkodjék az egész világon
És ha Uram egykor lezárod az éltem
Ne taszítsd el kérlek feléd nyújtott kezem

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Szép a tél is, szép a nyár is
Mindig csodás a határ is
Szikrázik a napsugár
Szűzi tiszta a határ

Varjú károg fenn a fán
Siklik, csúszik lenn a szán
Csengő cseng a ló nyakán
Boldogságot hord a szán

Varjú csapat messze száll
Az idő az meg nem áll
Jön a tavasz jön a nyár
Fecske, gólya visszaszáll

Nyár az vidám virágos
Minden zöld és illatos
Aranyló a napsugár
Fészket rak a gólyapár

A folyóba ifjú pár
Vidám hangjuk messze száll
Beérik a vetés már
Öreg ember meditál

Elmúlik a vidám nyár
Vajon miránk még mi vár
Kádkondító szüretek
Kopaszodó ligetek

Beszélgető öregek
Vidám, kedves gyerekek
Majd legvégül a halál
Hű feleség régen vár

Kapaszkodik a kis levél
Tépi fújja az őszi szél
Mindhiába kapaszkodik
Szelek szárnyán elsodródik

Hiába sír zizeg szegény
Avarrá vál minden levél
Nem magát, a fát siratja
Jól érezte magát rajta

Ne sirasd a fát hű levél
A sírásod semmit sem ér
Mert a fának nincsen szíve
Ága van csak és gyökere

Az ágain új rügy fakad
Számodra ott hely nem akad
De ahol vagy virág leszel
Ifjú párnak párna leszel
Kivirágzik a gyöngyvirág
Szerető szív vigyáz reád

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Fehérfalú kórterembe
Hat beteg vár türelembe
Várja teste gyógyulását
Szenvedése elmúlását

Az idő az lassan halad
Fájdalom, kín az csak marad
Nincsen más csak a reménység
Visszatér még az egészség

Boldogságunk gyógyulásunk
Igazából nem is várunk
Szívünk igaz reménysége
Fájdalmaink enyhülése

Szeretetre csendre vágyunk
Ezt itt sajnos nem találunk
Bár gyógyulást itt találunk
Mégis folyton haza vágyunk

Csákvár, 1993. szeptember

Évszázados fák között
Az emléked üldözött
Felednélek hiába
Ott vagy minden virágba

Rózsák őszi virága
Szeretlek én hiába
Menekülni nem tudok
Igaz nem is akarok

Évszázados platánfa
Látod várok hiába
Hallom könnyű lépteit
Csak a szél meg te vagy itt

Látom ott a fák között
Aztán ködde változott
Életem szép virága
Eltűnt esti homályba

Csákvár, 1993. szeptember

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Karácsonyra

Decemberi félhomályba
Fenyőág áll minden házba
Ünnepeljük az ég urát
Ma született kis Jézuskát
Minden ember örömére
Kisgyermekként jött a földre
Ő hozta a békességet
Tanítja a szeretetet
Édes Jézus maradj velünk
Legyen nagy a szeretetünk

Őszirózsák

Őszirózsák valamit mondotok
Őszirózsák figyelek hallgatok
Őszirózsák értem a szavatok
Őszirózsák tirátok hallgatok
Őszirózsák fogják a kezemet
Őszirózsák keresik szívemet
Őszirózsák suttognak egy nevet
Őszirózsák itt hagyott engemet
Őszirózsák nem sírok jajgatok
Őszirózsák csak rátok hallgatok
Őszirózsák kísérnek utamon
Őszirózsák hol van a nyugalom
Őszirózsák feledni nem tudok
Őszirózsák veletek elmúlok

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Elmúlt a nyár, sivár a táj
Nincs már madár, csendes a táj
Fütyül a szél, miről mesél?
A tavaszról mit szívünk remél

Szeretetről mi szívünkbe kél
A reménységről mi bennünk él
A sóhajokról mit elvisz a szél
Egy jóbarátról ki valahol él

Az igaziról ki valahol vár
Egy mosolyról mi maga a nyár
Az életünkről mi lassan lejár
A nyugalomról mi ezután vár

A jutalomról mi hűségér jár
A szenvedésről mi hűtlenre vár!
Fütyül a szél, erről mesél
Szeretetről ami örökké él

Álmatlan éjszakák gyönyörűek vagytok
Enyhülést sohasem, csak gyötrelmet adtok
Fájdalomtól kíntól megtisztul a lélek
Teremtő Istenem add hogy neked éljek

Szeretlek Istenem fogd meg a kezemet
Tiéd az életem, mentsd meg a lelkemet
Álmatlan éjszakák rossz tanácsot adtok
Boldogság szeretet nagyon távol vagytok

Boldogság, szeretet hiába kereslek
Álmatlan éjszakák társamul szegődtök
Boldogság szeretet ahol ti most vagytok
Remélem enyhülést nem fájdalmat adtok

Álmatlan éjszakák hű társaim lettek
Remélem sírba is hűséggel követtek
Életem lezárva, minden befejezve
Lelkemet ajánlom Uram szent kezedbe

Csákvár, 1993. október

Boldogságot békét kívánok én neked
Helyes úton járjon szíved és az eszed
Szeretet és hűség legyenek társaid
Istenednek tetszők legyenek vágyaid

'96. III. 8.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Az időknek kezdetén
Egy csillag volt Te meg Én
Lelkünk együtt ragyogott
Ahogy Isten alkotott

Sok-sok idő elmúlott
Mi csillagunk ragyogott
Fenn az égnek közepén
Ott ragyogtunk Te meg Én

Szeretetünk nem fogyott
Mindig jobban lobogott
Te életed elfogyott
Csillagunk nem ragyogott

Meteorrá változott
Világűrbe távozott
Most itt vagyok magam Én
Csillag nélkül élek Én

Édesanyám köszöntelek
Igaz szívvel mert szeretlek
Lelked csodás erejével
Szíved tiszta örömével
Tetted széppé életünket
Csiszolgattad értelmünket

Járhatjuk a nagyvilágot
Gondolatunk messze szállhat
Bár az idő repül halad
Szereteted velünk marad
Szereteted igaz csoda
Minden elfogy de ez soha

Tiéd világ legszebb szava
Úgy szeretlek „Édesanya"
Csókolhatom kezed szádat
Hozhatok egy öl virágot
Legnagyobb kincs e szó maga
Maradj velünk „Édesanya"

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Úgy vágyom a csendre, igaz boldogságra
Napfényes tavaszra, akácvirágzásra
Holdfényes éjszakán, békés csendes tájra
Árnyas erdő között a szél zúgására

A nyár melegére a zöldellő tájra
Zsendülő vetésre, sárguló kalászra
Méhek zsongására, ezernyi virágra
Virágos kerteknek édes illatára

Vágyakozik lelkem egy igaz barátra
Kinek igaz lelke hasonlít e tájra
Kinek két szemébe a kék eget látom
Kinek lelke mélyén az Isten találom

Imádság

Én Istenem tudom hiszem
Nem hagysz el és itt vagy velem
Sok bűnt hibát elkövettem
De Tebenned mindig hittem
Mindig fogtad az én kezem
Jóba rosszba ott vagy velem
Köszönöm én Jó Istenem
Bűnösként is szeretsz engem
Kérlek téged én Istenem
Ne ereszd el az én kezem
Legyen tiéd az életem
Holtom után bűnös lelkem

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Szivárványként jöttél az én életembe
Úgy is tűntél el Te a tavaszi ködbe
Szivárvány szivárvány tavaszi szivárvány
Érted maradtam én egyedül és árván

Csak rövid ideig vidítottad lelkem
Boldogság ködével szédítettél engem
Szeretet, szerelem, álmok voltak csupán
Vágyakozva nézek a szivárvány után

Hiába futottam a szivárvány után
Eső és a napfény játéka volt csupán
Hiába mutatott csodás szép színeket
Eltűnt és itt hagyta az árva szívemet

Eltűnt a szivárvány eltűntek az álmok
Hosszú őszi estén csak nyomukba járok
Szeretet boldogság most már álmok csupán
Vágyakozik lelkem a szivárvány után

Biztos hogy lesz tavasz, ragyog még szivárvány
Biztos lesz boldogság, eltűnik az ármány
De az én szívembe nincs többé szivárvány
Nincs többé boldogság, legyőzte az ármány

Én Istenem hogyha lettem
Ellened én sose tettem
Mért büntetsz hát engemet
Mért fogy el a szeretet

Én hazudni sose tudtam
Imádkozni hozzád szoktam
Mért büntetsz hát engemet
Mért fogy el a szeretet

Lelkemet most feléd tárom
Vigasztalást Tőled várom
Ne büntess hát engemet
Hisz Te vagy a Szeretet

***

Istenem ha hozzád térek
Szeretetet ott remélek
Vigasztald meg lelkemet
Hisz Te vagy a szeretet

Szeretem a templom csendjét
Lélek tiszta békességét
Szeretem az Isten szavát
Amit Uram szolgád ad át

Szeretem az embereket
A sok dolgos barna kezet
Szeretem a hű barátot
Tőled kapott szép családot

Szeretem a szép világot
Értük neved legyen áldott

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Ragyog a napsugár
Közeleg a tavasz
A zord télidőbe
Ez egy biztos vigasz

Barka kedves ága
Bontja már virágát
Madarak csapata
Keresi a párját

Felcsendül az éjben
A csalogány dala
Messzi déli tájról
Most tért ő is haza

Bejárta a télen
Földnek sok országát
Itt a rekettyésbe
Találja hazáját

Sokat vándoroltam
Hetvenöt év alatt
Csak e kedves tájon
Érzem jól magamat

Itt e kedves házba
Ahol én születtem
Azok vigyáztak rám
Akiket szerettem
Szeretet Szerelem
Itt laktatok velem
Nyugalom Békesség
Maradjatok velem

'95. II. 3.

Múlóba az élet
Napom lenyugvóba
Teremtő Istenem
Hosszú volt a próba

Hosszú rögös úton
Míg hozzád találtam
Mennyországot, Poklot
Egyaránt bejártam

Angyalok vigyáztak
Ördög megkísértett
Asszonyom szeretett
Édesanyám féltett

Köszönöm Istenem
Ezt a rögös utat
Ahol minden jelző
Csak Tefeléd mutat

'93. február

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Újból szól a tücsökzene
Sír, csattog a fülemüle
Ragyognak fenn sok csillagok
Istenem de árva vagyok

Itt a réten magam ülök
Szeretetre vágyakozok
Mondjátok meg ti csillagok
Értem egy szív mért nem dobog

Sírj, csattogj te fülemüle
Szóljon csak a tücsökzene
Ragyogjatok sok csillagok
Isten talán ránk mosolyog

'95. V. 27.

„Ha romba dőlnek legszebb álmaid
Reményeid el ne hagyjanak,
Mert sokszor a ledőlt romok felett
A legszebb virág fakad"

(Shakespeare)

Elmúlnak az évek, peregnek a napok
Szeretetből mindig kevesebbet kapok
Göröngyös utamon bármerre is járok
Hűtlenség, Hazugság csak rátok találok

Hittem barátságba, igaz szeretetbe
Sokan nevettek már gunyorosan szemembe
Sokan mondták nekem nem e földön járok
Igaz szeretetre sehol se találok

Valamikor régen, egy csillagra leltem
Mennyországot földön vele megismertem
Szeretet és Hűség együtt voltak velünk
Béke és Boldogság sírba szállnak velünk

Voltak még csillagok életem folyamán
Nem volt tartós fényük, meteor volt csupán
Felvillanó fényük kínt, gyötrelmet adott
Minden jót ígértek, mindegyik Hazudott!

1995. VIII. 9.

Szeretet Istene fogadj kegyeidbe
Létezhessek tovább igaz szeretetbe
Megtaláljam nálad hűséges jó párom
Hűségbe létezzünk ott a másvilágon

Születésnapi óhaj

Őszi felhők merre szálltok
Szállást nékem hol találtok
De jó lenne köddé válni
A felhőkkel tova szállni

Itt hagyni az emlékeket
A sok fájó égő sebet
Itt hagyni a Hazugságot
A sok álnok Jóbarátot

Elvinni a Szeretetet
Hűséget és Becsületet
Megtalálni Istenemet
Megbocsájtó Szeretetet

Őszi felhők szálltok, szálltok
Vágyakozva nézek rátok
De jó lenne köddé válni
Az életből tova szállni.

1995. IX. 21.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Aforizma

Minden szeretetnél
Több és szebb a hűség
Megcsalni kit szeretünk
Bűn és nem dicsőség

A vers a lélek virága!
Szavát az érti ki lelkét kitárja!

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Sok-sok boldog évet
Leéltem e tájon
Nem találtam párját
Sehol a világon

Jóbarát Jószomszéd
Mind itt hagytak engem
Az élethez kevés
Meghalni van kedvem

Negyed százada már
Hű társam itt hagyott
Temetőbe járok
Számolom a napot

Unokáim keze
Tart csak vissza engem
Hogy e porhüvelyből
Elszálljon a lelkem

Vidám az én szívem
Hogyha velük járok
Áldd meg Uram őket
Mást én nem kívánok

Újra sír az őszi bogár
Siratja hogy elmúlt a nyár
Ne sírj, ne sírj őszi bogár
Lesz új tavasz, lesz még új nyár

Tudom, hogy lesz és nem ez fáj
Kisüt a nap virul a táj
Új tavasz lesz és csodás nyár
Újra szól az őszi bogár

Azért sírok az ami fáj
Nem én leszek az a bogár
Ha elszáll az idei nyár
Az életem is vele száll

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Gyermekkorom idejébe
Szomorúfűz állt a rétbe
Földig érő lombja alatt
Boldog volt a gyermekcsapat

Szövögettük álmainkat
Mesebeli vágyainkat
Mi leszek majd ha nagy leszek
Hova megyek és mit teszek

Az idő az repült, haladt
Felnőtt lett a gyermekcsapat
A kis csapat széjjelszakadt
Szomorúfűz az még maradt

A kis csapat jobbik része
Messze kint a Hazát védte
Sok ellenség, kicsiny csapat
A front mindig erre haladt

Aki tudott elbújt, szaladt
Szomorúfűz az csak maradt
Kivirágzott a lombsátor
Szomorúfűz nem fél, bátor

De már jött a végzet, éjjel
Törzsét gránát vágta széjjel
Eldőlt a szép virágsátor
Virágos rét sír és gyászol

Hazatér a felnőtt csapat
Szemük fűzfa után kutat
Álmok amit ott lent szőttek
A fűzfával romba dőltek

96. II. 15.

Életemnek hajnalán
Mindig ott volt jóanyám
Az aggódó két szeme
Simogató két keze

Oly igazán szeretett
Nem emelt ő rám kezet
Pedig sokszor rossz voltam
Testvéremmel civódtam

Ekkor jött be jóapám
Szigorúan szólt reám
Elverem a kezedet!
A két szeme nevetett
Hiszen ő is szeretett
Mindig csókkal ébresztett

Életemnek alkonyán
Legszebb emlék ez talán
Bár az élet elszaladt
Szeretetük itt maradt

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Április van, csendes este
Hallgatózok a nagy csendbe
Nincs madárdal, szél sem rezdül
Valami fáj ott legbelül

Szép estékre emlékezem
Mikor fogták még a kezem
Szeretetbe éltek velem
Hű társam volt a szerelem

Puha kezek simogattak
Örök hűséget fogadtak
Tanúk vagytok ti csillagok
Ti tudjátok nem hazudok

De most már csak álmodozok
Istenemhez vágyakozok
Én Teremtőm legyél velem
Ne fogyjon el szeretetem

'96. IV. 25.

Életem alkonyát
Édesítsd meg nekem
Gyere ülj le mellém
Fogd meg az én kezem

Nem lehet mondani
Hogy víg legény vagyok
Vén diófa alatt
Üldögélni tudok

Szép nyári estéken
Csillagos ég alatt
Szépre emlékezem
Lelkem múltba kutat

Jövő nem az enyém
Múltat azt nem adom
Beszéljük meg ketten
Itt e kicsi padon

Ha a Te kezedet
Itt a padon fogom
Édes lesz az alkony
Ezt biztosan tudom

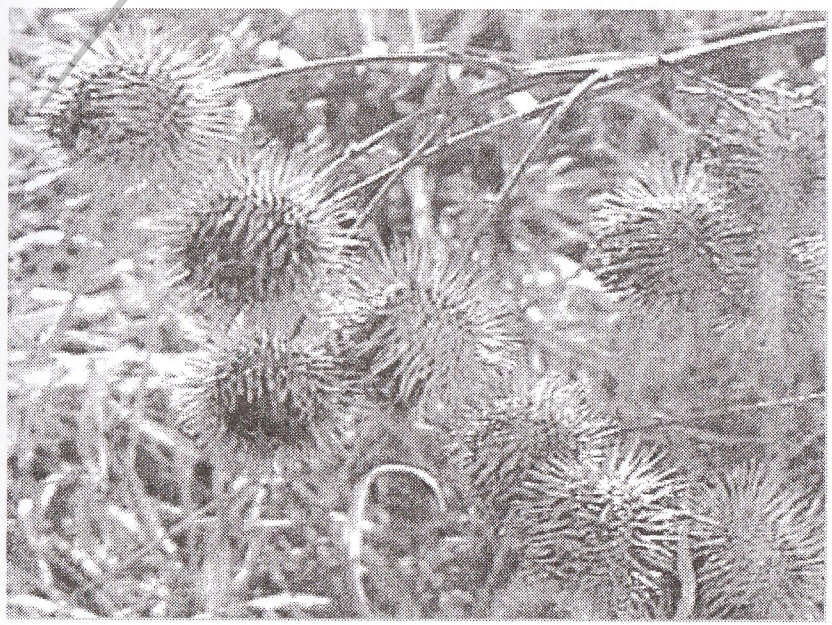
'96. VI. 20.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Nincsenek már álmaim
Elmúltak a vágyaim
Nincs barát se szerető
Vár reám a temető

Várj egy kicsit drága föld
Testem tiéd, örököld
Enyém még a szeretet
Ez tartja meg éltemet

Ha elfogy a szeretet
Befejezem éltemet
Uram! Örök szeretet
Vedd magadhoz lelkemet

Hetvenhét esztendő terhe nyomja vállam
Múltba néző szemmel sorsomat vizsgálom
Életem folyamán mindig józan voltam
Mesebeli kincsről soha nem álmodtam

A legnagyobb kincsnek szeretetet tettem
Életem, családom erre építettem
Szeretet és hűség jó alapok voltak
Fiatal éveim boldogságba múltak

Illatos tavaszok oly csodásak voltak
Dolgos forró nyarak aranykalászt hoztak
Méla őszi csendbe édes nektár csordul
Szeretet ünnepén a nagyharang kondul

Fiatal éveim mindennapja ünnep
Szeretet, szerelem soha meg nem szűnnek
Együtt ünnepel itt test és tiszta lélek
Hetvenhét évesen emlékekből élek

A szeretet ma is a legnagyobb kincsem
Isten ajándéka, ennél nagyobb nincsen
Gyermekek unokák ezt hagyom én rátok
Ennél nagyobb kincset sehol se találok

1996. IX. 21.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Búcsúének

Véget ért a nagy harc, gigászi küzdelem
Legyőztél halál, tiéd lett a győzelem
Csak testem a tiéd, szellem szabadon száll
Széttört a bilincs, lelkemre az Isten vár

Szép szülőföldem, te szeretett csodás táj
Búcsúzom tőled, lelkem az Istenhez száll
Te fogadsz be engem, temetőd csendje vár
Testemre itt béke és örök nyugalom vár

Nem maradt nekem más, csak az igaz szeretet
Azt adom nektek kik fogtátok kezemet
Kik velem együtt annyit szenvedtetek
Legyen vigaszotok! Itt marad veletek!

1996. VII.

A csákvári hársak alatt
Négy esztendő úgy elszaladt
Az ismerős utat járom
Nyomát sehol nem találom
Barátaim szebbek lettek
Négy esztendőt öregedtek
Ág karjukat felém tárják
Az üdvözlést tőlem várják
Meghatódva csendbe járok
Egy-egy fánál meg-megállok
Megnézem és megcsodálom
Szépek mint a legszebb álom
Évszázadok viharai
Illatos szép tavaszai
Mézillatú csodás nyarak
Bár elmúltak de itt vannak
Beépülve ágba törzsbe
A tápláló gyökerekbe
Az ég felé közeledve
Istenünkhöz törekedve
Én Istenem áldd meg őket
Hársat, bükköt, fenyőt, tölgyet
Adják nekik sok-sok tavaszt
Sok betegnek adnak vigaszt

Csákvár 1997. VI.

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

A susogó nyárfák alatt
Tisztavizű forrás fakadt
Pintyek vígan felkeresik
Nyulak őzek szürcsölgetik

Érintetlen csodás vidék
A „kultúra" nem rontja még
Ki erre jár boldog lehet
Mert itt lakik a szeretet

Erre jártok jóbarátok
Szomjatokat itt oltsátok
Ha a vízből merítetek
Örök lesz a szerelmetek

Egyszer én is erre jártam
A forrásra rátaláltam
Vizéből nem merítettem
Barátomat elvesztettem

Nem voltam már ifjú mikor rádöbbentem
Hazugság volt minden mit igaznak hittem
Szeretet, barátság ez csak időleges
Szerelem mulandó, sohase végleges

Ma még fogják kezed, néznek a szemedbe
Holnap vándorbotot adnak a kezedbe
Minden kígyót-békát hánynak a szemedre
Pedig igazi ok, más lép a helyedbe

Ne átkozd azt soha ki ezt veled tette
Álhatatlanságát Isten teremtette

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Vágyak, álmok messze szálltak
Fájdalom, kín rámtaláltak
Hogy még jobb lesz nincs rá remény
Pedig vágyam igen szerény

Szeretet csak mire vágyom
Vigasztalást ad az álom
Kik szerettek és elmentek
Álmaimba felkeresnek

Szeretetből ez csak kevés
Keserves a felébredés
Tiszta szívből arra vágyom
Örök legyen ez az álom

Nem baj hogy ha nincs ébredés
Mit itt kapok igen kevés
Jobb lesz nekem közöttetek
Szeretetbe létezhetek

'98. XII. 8.

Jár az idő, jár az óra
Készülök a számadóra
Kérlek Téged én Istenem
Ne erezd el az én kezem

Adtál nekem tiszta lelket
Jó szülőket, szép szerelmet
Mindezekért hálás vagyok
Hálás szívvel imádkozok

Hiszek benned én Istenem
Bűnös vagyok elismerem
Töröld el a bűneimet
Adj szívembe szeretetet

A szeretet mindig kevés
Sajnos késő az ébredés
Ha vizsgálom életemet
Ez hiányzik a „Szeretet"!

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR

Doni csata

Történelmünk úgy alakult
Magyar honvéd harcba indult
Rég volt ez már történelem
Emlékeim összeszedem
Kelet felé visz a vonat
Öt országon végighalad
Dnyeper partján kirakodunk
Negyvennyolc nap gyalogolunk
A Don vize zúg hömpölyög
Mindkét partján ágyú dörög
Nagy kanyarba mi megállunk
Hat hónapig itt csatázunk
A front megáll halál arat
Senki földjén járőr halad
Ki éli túl meg nem tudni
Ki fog ismét hazajutni
Állandó nagy harcok folynak
Hol itt, hol ott fellángolnak
Így múlik el a hosszú nyár
A Don mentén halál kaszál
Ősz sem hozott nagy változást
Sok magyar szív ismét megállt
Leváltásunk nagyon várjuk
Nem jön! Csak a Téltábornok
Puskánk befagy, ruhánk gyenge
Szenvedünk a nagy hidegbe
A hó esik vihar tombol
Beköszönt a szent Karácsony
Békét ide ez sem hozott
Hazánk küldött ajándékot
Pálinkát és szaloncukrot
Ünnepből csak ennyi jutott
Itt ott van egy karácsonyfa
A bunkerba felállítva
Jobb volna ha egy sem volna
Nagy fájdalmunk kisebb volna

Úgy hiányzik a családunk
Szeretetre csókra vágyunk
Gondolatba otthon járunk
Könnyeinktől alig látunk
Így köszönt be a Szilveszter
nehéz évtől búcsúzunk el
De az újtól sincs mit várnunk
A Don partján hadba állunk
Az új évből csak pár nap múlt el
Megindult a nagy gőzhenger
Katonáknak százezrei
Tűzfegyverek tízezrei
Jönnek zúgva hömpölyögve
Senkinek sem kegyelmezve
Védekezünk ahogy tudunk
Rossz ruhánkba majd megfagyunk
Nagy túlerő, gyenge fegyver
Százezer szív hallgat itt el
Akik itt még megmaradunk
Nyugat felé vánszorogunk
Vánszorgásunk reménytelen
Az út mentén honvéd pihen
Több tízezren elpihennek
Ők innét már fel nem kelnek
Bár lábunkon alig állunk
Mégis többször harcba szállunk
Raták zúgnak, vihar tombol
Minden honvéd haza gondol
Erőt itt már csak az adott
Talán mégis haza jutok
Hazatérés? Égi csoda!
Tíz közül csak egy jut haza
Aki mégis haza jutott
Életet az égtől kapott

VAS GEREBEN
VÁROSI KÖNYVTÁR
VÁROSI KÖNYVTÁR TULAJDONA
56743